

CIRKA

Gutta cavat lapidem...

E perkohëshme kulturale popullore

Del të paren e të tretën të diele të setcilit muej

Pajtimet:	Shqypëni	Perjashta
Per 1 vjetë:....	F. 4	6.
" 6 muej:.....	2. 20	3.50

Vj. I. Nr. 11

Shkoder, 1 Ndanduer 1936

Copa 1 Lek

Shtypi e lexuesat

Artikullistat e fletoreve të Shqypënis, sidomos të revistave qi nuk hijn drejt per drejtë në jetë të perditëshme e praktike të vëndit e nder punë personale, por mërren me çashtje mât të hapta edhe të thuesh teorike, e naijn vedin si predikuesa në pyllë, kah shkrimet e tyne nuk kanë kurrfarë jehit, kurrfarë zbatimit në praktikë, kurrfarë gjegjet në publik. Duket si mos me u interesue kurrkush per ato shkrime, porse shkruhen e botohen kot, tue shkue edhe krejt kot mudi qi kanë hjekë e koha qi kanë bjerrë per me i perpilue. Këndej rrjedh se disa shkrimtarë, sidomos të rî, shmangen mbas nja disa shkrimesh; këndej edhe rrjedh se shum revista prej mungesës bashkëpunorëve, kanë një jetë të shkurtë: kaq sâ kûr mrrijn me kapë vjeten mund të thirret këtu nder në fletore ase revistë të moçme.

Duket kështû po a është e vertetë? E po kje e vertetë, cilli shkaku?

Perpara se me ardhë në një perfundim pesimist, lypet me e studjue, shkurtas por me vemende, shpirtin e publikut lexues në Shqypëni tue e krahazue me ate të publikut lexues të vëndeve të tjera.

Pikë së parit nuk kâ një vend tjeter të gjytetnuem kû banorët të jenë aq pak qi flasin të njëjten gjuhë si është Shqypënia. Po të jenë edhe të gjith shqypëtarët lexues e intelektual kishin me kenë gjithmonë pak në perpjestim me setcillin gjuhë të kombeve okcidentale. Nder këto kombe, tue kënë shumicë e madhe lexuesash çfarëdo fletorjet a revistet të jët e me cilldo degë ditunije teorike a praktike të mërret, të jët e naltë a popullore, kâ per të pasë një çark të mjaftë. Prandej çashtjet qi rrahen nder to, të jenë edhe të nalta e të vshtirëshme, intereson njirreth të hapët lexuesash, shum prej të cillëve marrin pjesë aktive, a tue shkruen edhe

ata vetë, a tue bâ fjalime mbi ato çashtje, ase tbiasedue, tue i rrahë e tue i shoshitë nder çarqe të shumta qi nder ta nuk mungojnë. Edhe per fletoret e revistat popullore, prej se kanë një numer të gjanë lexuesash, shkrimtarët e tyne kanë edhe një lidhje të vijueshme me kta, si me korrispondencë e me vizita qi u bâjnë lexuesavet. Sâ letrave do t'u pergjegjin e sâ vizita do të presin shkrimtarët qi rregulisht shkruen nder fletore a revista! Por edhe marrin vesht se ç'pershtypje kanë bâ shkrimet e tyne, ç'farë pritjet kto kanë prej lexuesave të tyne se çka është pelqye e çka jo nder shkrime të tyne. Kështû tue pasë një lidhje të ngushtë me publik kanë mndyren me dijt andjet e publikut e me dijt si me u rregullue nder shkrime të veta e me pasë edhe një satisfacion qi nuk i len me u merzitë në profecsjonin qi ushtrojnë.

Në vend t'onë rrethi i publikut lexues është fort i ngushtë pse popullësia është e pakë e mjerisht edhe në ket pakë mât e shumta janë analfabeta.

Por çka mât tepe qi shkakton vuejtjet e shkrimtarëve të fletoreve është ajo mungesë msimit a edukatet nder në per çka per ket leximit pergjithsisht e, në një mëndyrë të posaçme, leximit të fletoreve. M'sâ perjashta fletore e lexuesa perbajnë të thuesh një familje të vetme e lexuesat e shkruesat fletoren qi lexojnë „fletorja e jonë“ këtë nder në fletorja qi lexojnë nuk njehet aspak e jona edhe në kje se është per ate t'onë se parimet e mendimet e saja perkujnë me parime e mendime t'ona, fletorja a revista njehet një send e hueja në të cillen nuk do të marrin pjesë aspak në veprim, në permirësim e në jetë të sajë. Mungon ajo lidhje e ngushtë ndermjet fletores e lexuesit të sajë, ajo perpjekje mundimesh qi vijnë me i

dhanë zemer fletorarit, m'e shndritë në veprim të tij, qi vijn sidomos për me i dhanë jetë e permirësim fletores.

Këjo gjendje mjerisht e vertetë, është shumë e damëshme për profesionin e fletorarëve për gjithsisht e për përparim të fletorizmes. Por nuk mund të thomi se rrjedh prej mosinteresi- mit. Sod njajo pakicë e vogël lexuesash qi mund të kët Shqypënia e vogël me një kulturë të kufizuar, lexon me andë e me vemendë por nuk e shprehë mendimin e gjikimin e vet për çka lexon: lexon e heshtë.

E heshtë për mungesë të njasajë edukatë, si thame sipri, qi prej rrethanave të kohëve të kaluar nuk ka mujtë me e pasë. Mosbesimi, dyshimi, trathitja kanë mretur për s'at e s'at vjet në vëndin t'onë, mosbesim jo vetëm ndaj organët e qeverris, por edhe ndaj shoqishojnë, qi qeveria tyrke ka dijtë me mbajtë gjallë për me na lanë përherë të dâm. Prandej lexuesi enë nuk është msue me e qitë pa drojë mëndimin e vet, me e shprehë çiltas fjalën e gjikimin e vet qi vijn për të skjaritun e të gjetunit e

udhës së mbarë e të drejtë për veprim.

Por interesohet. Heshtimi i tij nuk duhet interpretuar mosinteresi. Interesohet lexuesi qi ndjek me vemendë çashtjet edhe të rrahurit e zgjidhet e tyne ndër revista të natës e ndër shkrime të kthellta. E interesohet lexuesi sidomos qi është i fjeshtë ndër mendime, me di- shir kah përparimi e gjytnimi i kombit n'at shkallë qi janë tjera kombe premdimore, por nuk din të cillat janë çashtjet për t'u zgjidhë qi kishin me e njitë n'atë shkallë. Për ket lloj lexuesit, qi është shumica, e bashkëveprimi i të cillit është i dëmosdoshëm, mjafton me i çrëkë çashtjet pa u h'i mrëndë, por vetëm me dftue ekzistencën e tyne.

Prandej mos të mendojnë shkrimtarët e fletoreve e revistave se shkrimet e tyne çfarëdo llojit të jenë, nuk kanë kurrfarë jehit në jetë shqypëtare e se janë të kota. Mu m'atë teper të marrin zemer tue mendue se lexuesi qi heshtë, m'atë teper shtjen në krye çka lexon e pr'atë fryt kanë shkrimet e tyne.

Shtylla e lexuesave

Marrim e botojmë:

I nderti Zotni Drejtuer,

Ju lutemi me botue, në kjoftë e mundun, në të vleren të perkohëshmen t'Uej, njikto pak shënime qi i referohen një çashtjes qi m'u duket me rëndësi.

Në bazë të paragrafit 22 të Nenit 27 të Ligjës së Pullave, dishminat e vobeksit qi u lshohen vobekve për me vertetue gjëndjen e tyne janë të perjashtuar prej takës së pullës së monopolit. E mirë, kush kishte m'e besue? Këjo dispozitë ligjore kaq e kurtë nuk është tue u zbatue aspak prej zyreve gjygsore e administrative të Shkodrës. Kurrë të vobektit - e janë rasta të p'anjehuna - paraqesin dishminat e vobeksit të lshuar prej kryeplesive, për me perfitue prej lehtësinave të ndryshme ligjore, nëpunësat përkatës, pa marrë para syshë perjashtimin qi u nallpërmënd, po i detyrojnë me u njitë atyne dishminave pullat e onopolit. E populli i shkretë paguen, pse nuk një ligjen. Është kollaj qi këjo mungesë ndodhë ndoshta pse shpesh herë edhe nëpunësat nuk njofin ligjët, por mosditja nuk e bân fajin m'atë të vogël. Është dâm i madh qi mos të zbatohet këjo dispozitë ligjore, mbasi është i kurtë qëllimi i legjislatorit me i lirue të vobektit prej kësajë taksë ndër të tilla ra-

sa. Ndoshta ndokush ka me gjykue se sasija e takës në fjalë është kaq e vogël, s'atë nuk meriton me i fjalë gjith ket kujdes, por nuk është ashtu, pse gjithshka është relativ, e të vobektit, shi pse i vobektit, i duhet ndoshta me hjekë kashatën e gojës për me l'atë 4 - 5 lek, për të cillët ligja nuk e detyron aspak.

Shpresoj se këjo çashtje qi me është ndërtes "Cirka" po i paraqes kujdesit t'atyne qi kanë mbikqyrjen e zbatimit të ligjëve, ka me gjetë jehin e merituem pranë vëndeve kompetente.

Tue ju falë nderës për mikpritjen mbes me nderime.

Çashtja qi na shënjon lexuesi i jonë edhe në na duket e meritueshme për m'atë të madhin kujdes, e na po i a s'atë auktoretëve kompetente.

Është dijtun se zbatimi i imët i të gjitha ligjëve është i detyrëshëm për gjithkënd, por ky detyrim, ndaj të vobektit, duhet të shkojë deri në krupolimitet. (SH. R.)

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARRIN BARRLETT"
SHKODER
JURISTI
(2018)

2 Nanduer

Sot nade nuk t' kam ndie, trumcak, tuj kndue
si per gjith dit'. T' kerkova n' mand me sye
me mujt' me t' pá, por kot. A thue tu 'i krue
jë ndal' me pie? N' flutrim ndoshta tuj shfrye

nder fusha ti jë sjell' me shok't e tue?
A ndoshta t' fshâmet qi sot kan shperthye
prej zêmrash s'ona tine i ké ndigjue
e kah Rmajt flatrat t' kan drejtue mun tye?

Oh! ti me kjá nuk din, trumcak, ti kndon;
por sot n'at vend ti ndal' n' e paç flutrimin
e lot tue lagun barin ne paç pá,

zêmra me kndue n'at vend punue nuk t' ká...
Sakt se trishtueshem lshue do t' kesh shikimin
mbi nana, motra e grá qi jazi mblon.

SIRENA

Vorri i të vorfnit

(G. Levantini — Pieroni)

Ûn kam ardhë ktû tash njiqind herë e' imi,
Por asnji herë nuk jam tue mujtë me t' gjetun,
E prá mue m' kan pasë thanë, kúr ishem fmî
E tý t'kerkojshe, se tî ktû jë fjetun;
Se ktû pushon gjithmonë mûe m' kan diftue,
Prá - o tî s'm' ndîn, osë m' paskan mashtue.

A thue kaq kënka gropa e jote e kthellë
Sá zâni i jyt te - ûn s'mundet me mrrîjtë?
A por mbî gojë shum eshtna t' kënkan mbledhë
Sá mos me t' lanë aspak fjalen m' e qitë?
Ah! kish t'a dijshe vëndin kû jë ndrye,
Me njikto duer rrugen paçë me t'a grye.

O zoja, ju qi bashkë me mue ktû - erdhët
E tash aty jeni - ulë mbî - at rrasë,
E lot e lule mbî njat êmen derdhët
Qi kaq fort po ju bân zêmren me plasë,
M' kalxoni, u lutem, nâna kû do të jët
A e dini jû se kush ká kënë kjo e shkrëtë?

Nji grue - e - urtë ká kënë, e hishme, e re,
E kishte ftyren e bardhë pors' dritë,
Fjala e shikjimi i sajë t'amel sá s'ke
Por n'at shikjim gaz nuk pá tue shndritë
Pse edhë me ja pasë prë zêmren poq gaz
Edhë gazi n' ftyrë t' sajë u dukte idhmim.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Un e kam njoftë; e 'i ditë, m' bje m' mënd si sot,
 (Baba tre muej m' parë kishte h' n' dhë)
 Zbë n' ftyrë m' fort se kurr e tue derdhë lot,
 Kah un e pvetshë "mori nanë çka ké?"
 S' m' pergjegjite aspak as kurrnji fjalë nuk thote
 Por tue u zhgrehë n' v'j per zëmer m shterngonte.

"O nanë, o nanë çka ké qi jé tue k'j'á?
 E pse kaq fort jé kshtu tue m' shterngue?"
 E ngrata vetem dneste pá ja dá
 E u u lutte: "O Zot, deh jeten merrma m'ue
 Por mos prëmtó qi djali i jëm te lngojë
 Prej újet o prej t' ftoftit, e t' m' mbarojë.

Njikshtu e kam njoftë gjithmonë, e n' mënd e mbáj
 Se shpeshherë k'ur e shifshë tue h'jekë z'í
 I thoshe -: "Un t' due fort moj nanë, mos k'j'á,
 Se kuer te rritem s'kam me t' lanë n' mjerí!
 Shikjo, me fitim t'ëm tash t' bléj moj nanë
 Unaza plot edhë arit nji kolanë."

E ajo me m'állë n' sy rrite tue m' shikjue
 E hallet paksà qyqja i harrote,
 E sá m'á fort qi - un i thoshe "t' due"
 Aq m'á teper e shkreta u permallote
 E s' bzàte aspak veçsë tue m' puthun rrite
 E tue m' puthë pa ja dá kurr nuk u ng'ite.

Por nji ditë nadje kah mbarimi i prillit
 (Dhet vjeç un s'ishe, e ajo tridhetvjeçare)
 "Lamtumirë" m' tha, tue drejtue syt prej qiellit
 E - uli kryet e m'á nuk foli fare.
 Prej hallesh e prej smundjesh i ish kputë jeta.
 Njikjo ká kënë, prá n'ána e jëme e shkreta.

E tash ká hikë edhë m' ká lanun vetun,
 Tash qi me i mbajtë un dojshe ato prëmtime,
 E k'ur un ktu vi shpesh per t'ë me pvetun,
 Vorrari m' thotë: "O i shkreti djalë ç'po m' dhime,
 Un vetë ktu - e kam v'ue, ajo ktu pushon"
 Por un s'e gjëj e zëmra prorë m' vajton.

ALAUDA

Vaji i hershem

Pëma ka' e cilla shtr'ishe
 Njat dor' t'ë njomë nji herë,
 Shega me gjeth t'ë blerë
 Qi lkuqet k'ur lulzon,

Në kopsht' heshtues e t' shkretë
 Njitash sá na á blerue,
 Qershori á tu' e gjallue
 M' drit' t' xet' si e ka zakon.

Giosuè Carducci

E perkëthei

Ti lule e pëms s'ëme
 Së vramun edhe së thame
 Ti e vetmja lule e eubrame
 E jet's qi kot jeton

Në tok' t'ë stobët jé
 Jé prënd' në tok' t'ë zezë,
 As dielli m'á s' t' k'arthnezë
 Dashtnija as m'und t' zgjon.

MARK NDOJA

Bibliografi

Thupra e mjeshtit

Dhimitër S. Shuteriqi- Kangë

Kangë do të mËjtte me kjënë ndo'j copë e librit aty-këtË për mëndime poetike, por çë dobË mbassi i mungon krejtësisht arti. Këjo kjo gje-gja qi më dha një shoq i imi mbË ket libër. E un tham se me e lexue fillim e mbarim duhet sabri i Jobit; e fundi i fundit pà fitue gjà përpasë se një dhimbë kreje të fortë qi me e hjekë duhet kalmini. Madjë njëj shoqit tjetër këjo gjà m'i kishte pasë ndodhë pà mbrrijtë endë mirë në gjysë të librit. Ia pata dhanë librin qi ta lexonte e të më jepte gjykimin e vet. KËr ma kthei më tha se gjykimin e kishte shkruë mbË fletët e librit. Edhë me të vërtetë kËr e çila e gjeta mbushë me vrejte, qi për shumë arsye po i lã pà i përmëndë posë asajë së faqes 19, kË shkruente: „KëtË fillon dhimba e krës." E njëjtë mbrapa në faqen 20 shtonte: „Çova me blë kalminin." Si gjykim përfundue mandei kishte shkruë në faqe të parë, fill nën titull të librit:

Dhimitër S. Shuteriqi: „Zoti kritik, si u duken vjerrshat e mija?"

Kritiku „Gjynah, besa besë, m'u këndue në ket botë, kË njerzit me mënd në krye s dijnë me i kuptue!"

Kaq gadi do t'ishte mjaft për një libër të tillë, por mbassi sod shumica e njerzvet kanë verbue e s dijnë mË me e dË të zezën prejë së bardhës, po ndalemi pakëz me vargjet e Dhimitrit e po e prekim me dorë ndonji ndër ato gabime themelore e krejt trashanike qi kanë mblue librin. Arti, mjeti i shprehjes, mungon fare në shkrimet e këtË të riut, poet i squemë qi shkon me kërkue dritën nepër sketerrë të jetës. Kot ké me i shtrydhë trûtë tui u mËndue me gjetë së pakut hijen e „ubi consistam" në kangën e tij. Për me vërtetue thËnjen t'ëme mjafton me lexue rreshtat e parë të kangës nën titullin „Inspiration" kË mëndimi është jo i errtë por terri vetë. E çka do të kuptojmë, çka do të mëndojmë, çka do të përfytyrojmë ndër këto tiritere qi fillojnë:

(- Pse të këndosh?

Pse të këndoi?!...

Balli i em prej fëmije përvlon!

Djersa po më shkëlqen,

nën diell, me rreze t'leta porsi vesa!

Zemra më dridhet, m'urdhënon!

Buzët e mija, shkrumb, asgjà s'i njom!

....Nji kangë në zemër ziën e kanga vlen t'dëgjohet n'jetë dhe në kà për t'u-shuëm si vesa!) e s dijnë me më, mësà kanga monotone e gungallavet në pikë të gushtit, pà

t'i bË veshët mullË osë zgjue bletësh? E si demek ty, Dhimitër, të kjënka mbushë mëndja se poezin e bËjnë pikëpëvetset, pikëbindset, pikat e presat e vËme mbas çdo fjalë pà farë kuptimi? Jo, more djalë i dashtun, kqyr se e ké dallash; ké hË në pyllë pà spatë si i thomë na në ketë anë. A e shef 'i herë se mbas asajë qi ké shkruë ti rrezet e diellit na dalin të leta si vesa? E kË e qyshë kËr kështË, Dhimitër? Rrezet e diellit të leta si vesa? Kjoftë e para e e mbramja herë qi e ndiej!

Tashti, mbasi auktorit i kà pasë anda me këcyë giat librit orë e ças „di palo in frasca", si thonë taljajt, as me kjënë tui këndue pËnen e „gjethit të plepit" t'atË bejtaxhËs shkodrane, gjithashtË kiritikut po i kà anda me këcyë bashkë me të prej fillimit e në mbarim, edhë aty me bË një lloj këcimit të rrezikshëm qi veç mëndja e hollë e Dhimitrit kà mujtë me e çpikë. Jemi në faqe 50:

Dje s'isha njeri: dje shëkoja dheun e murrëm e qiëllin e ndryshuëshëm me sy të përlotun ...Fëmi!

Sot krahnuëri m'u-gufmuë. Do flas

Me lot mbË faqe të fola pardje:

Si merret vesht ky lesh e lË? Dje kjë fëmi me sy të përlotun, sod t'u gufmuë krahnuëri dhe don me folë, dhe ia nisë

„Me lot mbË faqe të fola pardje:"

Pardje, thae? E si dregin tash? Po ti a thae deri tash se dje s ishe njeri? Jo, djalo, këtË s kà tjetër veç ja i marrë poeti ja i marrë lexuesi, si thotë me vënd Fr. De Sanctis kËr ndeshë një ndër këso nejes së pàzgjidhshme edhe për menden mË të prhentë. A e din si e pat zgjidhë at nenin e përmëndun Leka i Madh? Vetëm me një të ramë shpatë. NjashtË prà zgjidhjen edhë këto nejet e letërsis së soçme, porse në vënd të shpatës përdoren pënda, e në vënd të njëj ramjes sË vetme përdoren dy të rame sà me e prë të faqe librit qi të kët këso nejes me dË djagonat e të kandshshme qi fundi i fundit dËlën si një dhetë (X) romake. Por a thue mos ké, ti Dhimitër, ndonji lloj sjalbrit të ndryshëm prej nesh, kË fjala pardje relativisht me sot difton një kohë mË t'afërme se sà fjala dje. E kjoftë se pËna qendron kështË në fal se e bËj prej pàdieje, por përndryshei.

A e shini prà, lexuesë të dashtun, se si gabim fillon e gabim mbaron ky libër? E çë farë gabimesh mandei?! E po mjedisi si do të jët,

mundet me pëvetë ndokush? Gabim, gabim, gabim! E për me u sigurue se jam kah flas të vërtetën hapnij syt e prehni mënden kûr të lexoni në faqen 23:

E, prej Parnasi, ... kû me tymnajë fjalësh e vargjesh së qepuna më pë si varg saragash don me diftue se sod mbaroi mû klasçizmi e ngadhënjei... kush? E vërteta don me thënë ai, por un i tham; gollja tytënija, shpraztija, nuli me një fjalë, e me e provue mjafton me pà kangët qî i këndoben kësajë së vërtete së ré, kû thohen gabime mû të marra se ato të petrar-kistavet.

Me sà shkrova nuk due me thënë se Dhimitër S. Shuteriqi është i vetmi ndjekës i kësajë rrymës gënjeshtare qî don me i a marrë syt botës me aluçinacjone dhe prandei për t'u përbuzë e për t'iu vûe kamba. Krejt përkundra: Ai, në kjoftë se ndrron rrugë e me një art shumë mû të përsosun na këndon çka ndien në shpirt, mûndet në kohën e ardhëshme me kjenë një kangtâr i squemë qî, jo vetëm se e kà gjetë dritën për vëdi, por edhe për vëllaznit shqiptarë të rreshkun e të djegun për dritë të këthbiellitë n'errsin e pësë shekujvet robniye. Jo vetun aluçinacjonet, qî i bânë keq gjithkuj, por edhe njejet pak sà tepër të ngatrrueme do t'i siellshin një dam të madh letërsis s'onë qî porsà kà fillue me xânë t'ecij. E fajin mû të madhin u a vë fletorevet e të përkohëshmevet qî levdojnë e shajnë të rritë pà i kuptue kështû, qî i rrënojnë një herë e përgjithmonë. Kritiku letërar me një ndërgjegje të drejtpeshueme këtë ndër në mjerisht kà mungue deri më sod, e as sod e mbrapa s'kemi me mujtë me bà gjâ në ket lûmë po s'lame m'ânesh gjykimet e një-ân shme të frymzueme prej miqësije, smire e mëniye vëhtjake.

Prà mos me e çue giât, Dhimitër i dashtun, në ketë libër s'ké bà gjâ për nderë përposë kangës: "Mandolina e vjetër" e cilla ep vetëm me shpresue; por tui u ndëjë qyshkevet qî të kam përmëndë mû sipër, d. m. th. të xësh me përdorë limën e artit dhe të ndrrujsh rrugë. Por prap në kjoftë se t'â bà mëndja okë se jë n'e vërtetë e Arbëniya e Bota e Ré me fjalët e autodidaktit kritik V. Nirvanës ta kanë mbushë mënden me e botue rishtas ket libër me pikëpëvetse të hjekun, atëhere, po tham, të këshilloi me ia ndrrue titullin fare e në vënd se: "Kangë" t'ia njesësh: "Andrra me sy çilë", për në daç me të dalë i përshtatëshëm e në konformitet me çka përmbanë.

Ndoshta ndokush kà me i gjykue pakëz t'ashpra do fjalë e fraze në ket shkrim, por gabohet me thes në kujtoftë se janë shkruet me qellim fyemje personale, si po i thonë tash. Si mbas mëndimit të këtyne ndokushavet kishte me u da-

shtë me i lûnë me dekë të gjithë fëmijët e vo-gjël qî smûehen, pse tui u a dhanë dashtë e pà-dashtë barin e idhtë por shndet-prûes fëmija do t'u fyeshin personalisht!...

Shkodër, 19 tetuer, 1936

mando na

Kështjelli i Shkodrës

Kshtjelli endë qindron në kambë
per sà shekuj të kaluem,
si n' mner' rrî ndo'j vënd tu'e pâm
të rrënuem.

Mure t' forta ishin dikûr,
në kamb' rrîjshin si vigâna
e tesh shifet ndonji mûr
rrxue nder âna.

Ishte' i dit', qî mbî at vënd
rrîjshin njesh' n'arm' burra t' parë,
rrîjshin tok tuj bà kuvënd
t' gjith luftarë.

Rrîjshin trimat me kalorë,
rrîjshin varza e grà tuj kndue,
rrîjshin Zâna e rrîjshin Orë
tuj u gzue.

S' prâjshin vashat tuj këcye;
kâng' tingllonte me lahutë,
rrîjshin fejvet tuj i frye
pa pas' tutë.

T' gjitha si n'anderr mbaruene:
Gjarpîjt, zogj't kan tban't e vetë
e prej kohvet, qî e rrenuene
shifen t' mûeta.

Tesh mungon harpa e lûra,
Gjithçka është mbëlue n'errsi,
nuk vallzojn' vashat e mûta
resh' n' madhshti.

E poeti rrî n' pëndime
si n' grâitje syrin hjiell
edhe rrî tuj mû frymzime
mbi ket kshilli.

SHKABA

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

FOLKLORE

Kjo poezi popullore duket se me pak ndryshime, është e përhapun në shumë krahina të vëndit. Në Shkoder kjo kangë i vëhet në gojë Muhamet Pashës i cilli u varrue në luftë në Mal të Zi.

Gjithashtu ndjeva në Dugagjin e ndokund tjetër shi ket kangë, tue i a pergia gadi krejtë ksjë q po botojm e qi kndohet në Kosovë.

Kânga e luftarit

Kah po kndon qaj zog i zî?
Në maje të vorrit të djalit të rî.
Kah po shkoni shokët e mi?
Kah po shkoni e si po shkoni?
Merrni armët e në shpi mi çoni!
Babës s'ëm mos i kallxoni,
është i moçem e shurdhoni.
Nanës s'ëme mos i kallxoni,
është e moçme e m'a qorroni.
Moters s'ëme mos i kallxoni
është e ré e e lotoni.
Grues s'ëme mos i kallxoni
është e keqe e e krenoni.
Si në pëvetët nana për mue
thuejmi- Djali është martue.
Në pëvetët nana - ç'nuse muer?
Muer dy plume në krahnuer.
njënin në kryq tjetrin në terthuer.
Në pëvetët nana- Çfarë qezi 1) prûni?
Në vend të jerganit, shkumë sapuni,
në vend t'dyshekut drrasa bungu
në vend të jestekut një cung druni.
Në pëvetët nana- Shka ish' m'a lirë?
Kryet e qenit bân një lirë.
Në pëvetët nana - ç'farë kali e prûni
Trup prejë drrasash, kambë prejë druni
ndrequn mirë në vend tabuni.
Në pëvetët nana-ç'farë krushqish pat?
Kapuç kuqe, tânë gjemat 2),

1) pajë-a 2) njerzt qi percjedhin të dekunin
ner vorre.

GIMI.

Kânga e Jak Marketës

i Berishas, i cili tue i pasë dalë cubat për-
para, asht vrá me ta, e aj vetë ká pshtue.

- Jak Marketa mirë kuvëndi!

- Mos ma kap mushken për frëni,
Te báj bé qi është i ëmi,
Te báj bé me dymdhet pleq.
Moj Mirditë po dahna keq,
Dahna keq besa moj Mirditë,
S'jam Zadrime me u plaçkitë,
Me u plaçkitë nuk jam Zadrime,
Me blé krypë me blé opinga,

Sall tre vetë m'i kputë martina.
Moj martinë moj martineshë
Shpejt po mushe pá vonesë.
Moj martinë ta uthsha çarkun,
Shpejt më ja more Ded Smajlit gjakun.
Ded Smajli diq pá gojë,
Pvetni Jakun t'u kalxojë!
Ne thashtë Jaku gjá nuk dí,
Me i lypë mretit asqert e rí
Me i lypë mretit asqer të vetin
Sa te bájë luftë me Ják Marketen
E këndoi: Ejell Maka

Hajni me zotësi

Nji pashë të visevet të jugut të Shqypenís
kishte pasë ardhë mik i nji trimit të derës të
kapidajvet të Mirditës e tue bisedue e për me
kalue kohë, këqyrëshin me thërë njani tjetrin
me fjalë. Pasha, qi e mbate vedin të mëçem,
po i thotë mirditësit;

- Toskët janë trima por edhe hajna të zott!

- Æsht e vertetë, pergjegjë mirditësit, për na
jemi edhe m'a të zott!

Fjalë fjalë, dâne me vûe në provë nji të
mirditës me nji toskë

Si i thirren, u thotë pasha:

- Po shikjoni! Atje n'atë pyllë t'asajë lugi-
të dán në shëj nji lis i madh. N'atë lis është
nji çerdhe shqypesh. Shkoni e njaj qi të m'i
bín voët e asajë çerdhe m'a parë, njaj është i
zoti.

Toska u nis tue ngâ e mrapa si, por pá u
tundë, mirditësi. Kûr ky mrrijti, toska ishte
në pëmë e po shtijte në xhep pesë kokrra voë
qi gjet në çerdhe të shqypes. Mirditësi u nji
edhe ai létas e, pá u kujtue toska aspak, me
nji brisk i preu xhepin e i a muer të gjitha
voët.

U ul toska e gëueshem për fitimin shkoj
tue ngâ me u a dorzue voët zotivët.

- I mora - u thotë, edhe muer me xjerrë vo-
ët prej xhepit. Por xhepi ishte shkyem e voët
nuk ishin m'a.

I a mrrijnj mirditësi u thotë: i vodha!
edhe-qet e xjerrë pesë kokrra qi i a kishte
vjedhë toskës në xhep

Çka është këjo pënë! - pëhet pasha e i tho-
të toskës: - Ti çerdhe i ligurtë se i kishte
vjedhë.

- Jam pasha, i a prit mirditësi, ky nji-
mnd qi është i zoti, pse shkoi e i a muer
shqypes në çerdhe voët, por un këtij mikut i a
preu xhepin edhe i a vodha voët.

Pasha e kapidani të dy nji zânit i thane
mirditësit:

- Piroja të kjoftë së kënke hajn pernjimënd
me zotësi.

ND. L1.

11)

Nieri qi s'shifej

roman i Jules Verne-s

VIII

Qyshë nade heret u hap zâni neper gjytet per çka kishte ndodhë në pallat të Roderich-ejve. E asht e dijtun kurrkuej s'i shkote mëndja se mund t'ishin ndodhje të natyrëshme.

Nuk asht as nevoja të tham se e kremtja u mbyll me at ndodhje. Marku e Mira kjene fort zymtue. Ajo tubë lule e marrun neper kambë, ajo kontratë e bame copë copë, ajo kunorë nusje vjedhë para të gjith atyne miqëve të nderëshem!... para syve të tyne!... naten e marte-sës! ishin punë qi ndiellëshin keq!...

Atë ditë shum gjind tuba tuba u ndalëshin para pallatit të Roderich-ejve, nen dritësoret e patit të poshtem qi atë ditë nuk u çilen. Njerz popullit, grá mã e shumta, rrâne në rrugen Bat-tyani. Flitëshin me të xët shoq me shoq tue kalxue mëndimin e vet e tue shikjue si me frigë kah pallati.

As Zoja Roderich, as e bija atë ditë paradi-te nuk duelen si kishin zakonin.

Mira i ndëj ngiat s'amës qi ishte shum e lodhun per ndodhjet e asajë natë e kishte nevojë per pushim.

N'oren tetë, Marku hini n'odë t'ême e mbas tij doktori e kapidani Haralan. Duhej qi të flitëshim, të mërshim masat e nevojëshme, e ishte mã mirë qi mos të perpiqeshim në pallat.

Un e em vllá kishim ardhë në hotel naten vonë, mandej Marku, n'agim, kishte këthye në pallat per me marrë vesht si kanë ndjehë zoja Roderich e e fejuemja e tij, e i kishte ftue doktorin e kapidanin me ardhë te na.

I a filluem me një herë kuvëndit.

Kam dhanë urdhun, Henrik - tha Marku - mos me lanë kurrkend me ardhë. Këtû s'ká per të na vesh tue kurrkush... jemi krejt vetem... në ket odë.

Se në ç'gjendje gjindej em vllá! Fatyra e tij e gëzueshme një natë para, ishte tash krejt e ndrrueme, e zbët sá me të çuditë. Më dukej se i kishte qitë teper kujdes vedit.

Doktor Roderich-u mendohej me mbajtë vedin të qetë, krejt ndryshej prej të birit të vet qi me dhamë të shternguem e me sy të çartun diftote çka i vlote në zëmer.

Un dava me ndëjë sá kû të mujshem me gjak të ftoftë e njëheri së parit mora lajme per zojen Roderich e Miren.

- Janë mjaft të shqetësue me ndodhjet e mrâmëshme, e u duhen disá dit per me rá në fije - më pergjegji Doktor. - Me gjith kta Mira, edhe pse shum e turbullueme, i ká dhanë zë-

mer vedit, e mûndohet me i dhanë forcë s'amës, mã fort e ká lodhë friga. Shpresoj se kujtimi i asajë kohë ká me u kalue shpejt, mjaft qi mos të persriten...

- M'u persritë? - i a bânâ un. - Nuk xá besë, Doktor. Rethanat në të cillat u perftuen ata fenomena - nuk di me u dhanë êmen tjeter atyne ndodhjeve - nuk kanë me u persritë mã.

- Kushedi? - m'a priti Doktor Roderich-u - kushedi? Sido kjoftë duhet me e shpejtue martesen, pse drue se kercnimet qi na janë bâ...

Nuk e mbaroi foljen, veshtrimi i së cillës ishte teper i kjartë si per Kapidanin Haralan si per mue. Marku veç, qi nuk dite se çka i kishte thanë pak dit para Guljelm Storitz-i doktorit, u duk si mos të ndijte.

Kapidani e kishte një mëndim të vetin, por nuk bâte zâ tue pritë qi un të çfaqëshem at mëndimin t'êm.

Un u mundova mos me u dhanë randësi të madhe ndodhjeve tue i njehë punë të natyrëshme e të bame prej do'i nierit faqezí por i zoti per këso ngatrrasash. Por fjalët e mija nuk u a mbushen menden.

- Të jetë si të jetë puna - tha doktori - na nuk duhet të rrëjmë vedin. Jemi para disa ndodhjeve qi i hikin çdo zhvillimit të natyrëshem, e qi nuk mund të mohohen. Tash duhet dijtë a thue asht anmik ai qi ká prishë qetësin e të kremtes s'onë.

- Anmik?... - i a bânâ Marku. - Anmik i familjes s'uej a i s'êmes, zotni doktor? A e njëfëni ju?...

- Po e njofim - i a priti Kapidani Haralan. - Njajë qi para tejet ká lypë motin t'ême.

- Guljelm Storitz-i?

- Guljelm Storitz-i!

Atëherë i kalxuem t'êm vllá si Guljelm Storitz-i kishte kënë pak dit para me folë me doktorin e si ky me fjalë të prême i a kishte hjekë krejt uzdaten per Miren. I kalxueme kercnimet qi kishte bâ kundër familjes të Roderich-ejve; kercnime qi mbijshin me mëndue fort se ai në një mëndyrë a në një tjeter kishte pasë gisht nder ndodhje të një natës para.

- Po pse mos me me kalxue!... - i a bânâ Marku. - E vetëm sot me i dijtë këto punë, sot qi Mira asht e kercnueme! Mã un po shkoj me kërku ket zotni e di un...

- Na lën në kujdesin lum Marku - tha kapidani Haralan. - Shpin e babës s'êm ká ndye ai faqezí me priti të vet!

- Po, por të fejuemen t'ëme ká fye!- pergjegji Marku, qi s'mënd të durohej-mâ.

Me të vertetë qi të dy, prej idhënimit, ishin jashta rruget. Mund të mëndohej qi Guljelm Storitz-i dote me marrë uhán e me i çue në vënd kercnime e veta!

Por nuk mujte nieri me i thanë me siguri: "Ti jé kënë mrâmë në shpí t'onë, në mjes të miqëve të ftuem. Ti na ké shá me K a n g e n e M ë n í s, ti ké çartë tuben e luleve e shkye kontraten, ti ke vjedhë kunoren e nusis."

Nuk e kishte pá kush, kurrkush.

E mandej a nuk e kemi gjetë në shpí? A nuk na ká çilë vetë deren? Njimënd qi na bâni me pritë per një copë herë, koha e nevojshme qi kishte me u dashtë per me këthye prej pallatit të Roderich-ejve; por si mënd të thojshim qi kishte këthye prej andej pa e pá un e kapidani Haralan?

I qitëshem gjith këta oroe qi t'i merrëshin para sysh Marku e kapidani Haralan, e qi doktor Roderich-u i shifte t'arsyeshme. Por ata ishin teper xé e doshin pá tjetër me shkue në shpí të rrugës Teqelí

Tek e mramja mbas sá fjalësh e shkoqitjesh, u dá per vëndimin mâ t'arsyeshem qi un parashtrova.

Lum miqt e mí, duhet lajmue Policija per çka ká ndodhë, me i diftue kryetarin të saië qellimin qi aj gjerman ká ndaj familjen e Roderich-ejve, e kercnime qi. ká bâ kundra Markut e të së fejuemes së tij. T'i diftojmë dyshimet qi kemi ndaj të, e t'i thomë se ai lavdohet se ká mjete qi u kalojnë të gjithave fuqive njerzore, punë qi mue nuk më duket gjâ, porse ai lavdohet kot. Kryetari i Policis mandej ká me e dá a ásh nevoja me marrë masa kundra atij të huejit.

A nuk ishte ndoshta udha mâ e drejtë, bilë e vetëmja qi dukej ndjekë n'atë rrethana? Policija kishe mjete mâ të fuqishme se çdo privat. Me kënë se kapidani Haralan e Marku të kishin shkue te shpija e Storitz-it, ndoshta s'n a kish te çilë kush deren. E atëherë? Me e shperthye? Po me ç' drejtë?..... Ket të drejtë e kishte vetem policija e prandej vetem asajë ishte mirë me i u sjellë.

Si ráme në godi të gjithë, kje dá qi Marku të këthete në pallat të Roderich-ejve, ndër sá doktor, Haralani e un, të shkoshem në Polici.

Ishte ora dhetë e gjysë. Të gjith gjyteti i Ragz-it si thaçë, kishinndi ndodhjet e një natës para, e tue pá doktorin me të birin kah merrshin rrugen kah Policija, gjithkush e mendote ps-hin.

Porsá mrríjtem, kryetari i policis na qiti menjíherë në zyre të vet.

Kryetari, Zotní Henrik Stepark, ishte një burrë shtat-shkurtë, më një fëtyrë energjike, me një hije

zotnije e me një mëndje jo të zakonëshme, me shumë eksperiencë; i zoti me diktue punët mâ të mshehtat.

Ndër shumë rasa kishte dhanë prova të njëj aftësis së madhe e mund t'ishte nieri i sigurtë se kishte per të bâ ç'mos per me lshue pak dritë ndër ato ndodhje t'errta. Por a thue kishte per të mujtë me i a dalë ndër ato rrethana kaq të çuditëshme?

Kryetari i policis i dihte të gjitha punët, perveç çka ruk dijsim vetem na, doktor, Haralani e un.

- Kam pritë viziten t'uej, zotní doktor,- na tha kúr hijme - a po mos të kishi ardhë ju te un kishem ardhë un te ju. Kam marrë vesht shpejt mrapa çka ká ndodhë në shpí t'uej, e qi u ká shti mneren miqëve t'ú të ftuem. Po thom edhe se kjo mnerë ká marrë mbarë gjyettin, e më duket se Ragz-i vonë ká me u qetësue.

Muerem vesht prej këtij të folunit se puna mâ e mirë ishte me pritë pvetiet e zotní Stepark-ut.

- Pikë së parit due të ju pves, zotní doktor, a dini në se ju ká kush mní, mní qi ká mujtë me shkaktue dishirin e ahmarrjes kundra familjes s'uej, e shi në rasë të martesës të zoju-shës Mira Roderich me zotní Mark Vidal?

- Kujtoj se po - pergjegji doktor.

- Po kush kishte me kënë?

- Nji nieri qi i thonë ëmnit Guljelm Storitz-i.

Kapidani Haralan dha ket pergjegjen e mramë. Kryetari i policis nuk dha kurrfarë shej çudije.

Atëherë doktor i tregoi zotní Stepark-ut se Guljelm Storitz-i kish pasë lypë Miren per grue, qi kishte pasë persritë lypen e vet e mbasi i pat shkue huq edhe kjo lypa e dytë, ishte kënë kercnue se kishte per t'a pengue martesën me mjete qi mund t'u a delëshin të gjitha fuqive njerzore.

-Edhe - tha zotní Stepark-u - ká fillue tue shkye lajmet e martesës pá mujtë kush me e pá.

Kjeme të gjith një mëndimit me të.

Zotní Stepark-u ngjet t'arsyeshme dyshimet t'ona për Guljelm Storitz-in.

- Ky nieri m'ásit duke gjithëmonë nieri i dyshimtë, nonse nuk kam pasë ndo'i ankim per të. Të jetëmit e tij ásh pak si i errët. Nuk dihet si jeton e me se jeton.

Me ká dalë prej Shumbergut, gjytetit të vet. Pse ká ardhë ai, qi ásh një i prusjan i Prusis jugore, me jetue në ket gjytet magjarr? Nuk ásh aspak per zëmer të bashkë atëdhetarëve të tij? Pse jeton i dâm shoqnie, vetem me një sherbtuer, n'atë shpí të vetmue-me të rrugen Teqelí. (vijon)

MUHJA

Novelë gaztore

Po ndertojmë një shtëpi

Një natë Muhja u dëgj në një pijetore që u gjindte ndër rruga më të mshehta të qytetit.

Në e nesër n'agim thirri Selimin që ishte edhe më i marrakotun se ai.

— Çka don? pyeti Selimi.

— Do të dalim e të shetisim — gjegji Muhja — pak ajr i paster mund të na i freskojë trutë.

Duelne, pershkuene krah më krah posht' e perpjetë qytetin, e kuer u gjetne në një kopshtë me të vertetë të bukur, Muhja u ndal.

— E tash çka të bajmë këtu?

— Mbasi nuk kemi punë tjetër, po ndertojmë një shtëpi.

Ti kë me u bëmë pati për tokë, e une pati i parë.

Merreshin kamësh të dy, e kje shumë vshtir me e shtie themelin. Tekembramja Muhja i a duel me u kacavjerrë neper trup të Selimit, me u çue në kamë, e me ndëjë ndrejtë ndër shpatilla të tija. Shtëpijat, si e dijmë mirë, nuk losin vendit: rrijnë ndrejt' e të pá luejshme; e ashtu rrijshin edhe Muhja e Selimi, të pá fjal' e me faqjatë kah'e lemja e diellit: kuer pá pritë i a mbërrini i zoti i kopshtit.

— Oh! oh! oh! i a bëmë ky me trí tingllime të ndryshme e tue ferkue sytë me shplakt' e duerve; po kush dreqi i u ká stivue more kështu pilë në kopshtë t'ëmin?

— Kurrfarë pergjegjet

— Zotnija persriti pyetjen: e ata gjithnjë të pá fjalë.

Tekembramja burri i mirë nuk mujt me u durue më giatë, e tue e pásë Selimin teslím për shplakë të vet, pá tjetër t'i a dha me sá fuqi pat ftyrës së tí.

Muhja plot madhni zgjatë qafen, kqyrë poshtë, e pyet:

— Kush është në derë?

Më sá se

Galuc e me shpinë të pshtetun për muer të xhamis, Muhja po thete e po hate disá lejthija.

Kaloj andej pari Selimi e e pyeti:

— Çka po han Muho?

— Më sá se.

— Si more më sá se? Une po të pyes: çka po han?

— E une po të pergjegji: më sá se

— Elë xhanem?

— Ti po më pyet i a priti Muhja tue shti në gojë lejthijat më të mrame "çka po han" mue kishte me m'u dashtë me të pergjegjë "lejthija",

ti kishte me më thanë "m'i fal edhe mue një dy kokrra" une kishte me të pergjegjë "jo" ti kishte me m'a pritë "po a nuk e kena gjanë bashkë?" atëherë, mue kishte me m'u dashtë me të pergjegjë "më sá se"

Që prá mik i dashtun, po e shef edhe ti vetë se sá frymen e kemi kursye pá kënë nevoja me bëmë gjitha këto pyetje të kota!

Lypa

Pshtetun, e kamë mbëmë kamë në një ndër koshë të kafes më të bukur të vendit, po rrinte Begu tue shikjuemun gjinden që kalojshin andej pari.

Kaloj Muhja.

— Zotni Beg — i tha — bane sevapin e Zotit, m'a fal një lek.

— Begu tue marrun një hije të randë, por më tepër të çuditëshme i gjegji:

— S'kam lek, hajt udha e marë.

— Muhja kaloj, bani një të sjellun të shkurt' e kthej rishtas

— Zotni Beg, bane sevapin e Zotit, m'a fal një gjysë lekut.

— Hajt Zoti të dhashtë, s'kam gjysa lekut.

Mbas një grimet që rishtas Muhja,

— Zotni Beg, m'a fal një çerek lekut.

Begu ruk luejti aspak vëndit e e percuell rishtas me fjalët' e perparëshme; e Muhja tue i u kujtue telhallekut të xhepit tí, kaloj, por rishtas kthej e:

— Zotni Beg, bane sevapin e Zotit, m'a fal një cingare.

— Hajt më po të tham se s'kam cingare.

— Por në kjoftë se nuk e kës një cingare, çka ban këtu në ket vend? Ç'plum shoqi të dalim e të lypim bashkë.

Ndeshtimi

Muhja e Selimi lyeve një ditë me vjohë në një bahçe me gjithfarë përmesh, por kje dikdue e çue perpara Zotnis të preptë.

— Ju keni bëmë një gjatë të mershme — u tha Zotnija — por me gjithkta për ket herë kam me i a u falë jetën por për në kjoftë se keni me ditë me zoridhe me me prue pëmët më të bukurat e më të mirat të gjinden në bahçen time.

Dy falorët tue lyeje prej gzimit se po e lajshin rajin me një kurrgjá sënd, i a filluone me kerkue posht' e perpjetë neper bahçe, e mbas një ore kthej Muhja me një portogal të mrekullueshem në dorë.

Per me largue të keq

- Nji i liglë çon me thirrë një mjek.
- Çka kë? - i thotë mjeku.
- Zotni - i thotë i ligu - është kah më dhëm ana e djathtë, e kam thirrë Zotnin t'uej me më bā derman.-
- Dermani është i kollajshem. - sjellu n'anë të rrmajtë.

Nji pijanec mastiket ishte smundë me deké e me mzi mujte me folë. Masi kujtohet se ishte tue dalë në Gjyq të T'ynë Zot thotë: M'a bini nji gotë ujë!... Të gjithë çuditën. Pse po çuditëni, jam kah dale para T'ynë Zot e duhet me u paitue me mā të madhin anmik qī kam pasun deri m' sot e qī kā kenun ujë!...

Nji babë bisedon nji ditë me të bīn e vet shtatëvjeçare, dhe e bija e pvetë t'anë: Babë a e ké frigë lopen sá vetë?

- Jo, e pse me e drashtë?
- Kuer shef nji kalë a ké frigë?
- Æsht e dijtun se jo - ja pret i jati.
- E kuer shef nji qen?
- Aspak - ja pret i jati pak me idhnim.
- Kuer shef nji grëth?
- Atëherë qī hiç.
- E kuer veton e bumullon
- Jo. Po pse me drashtë moj?
- Babë - i tha - ti nuk dron kurgja, por veç nana t'i shtjen dy kamët në nji kpuçë.

- Më kallxò të drejten, i thotë e ama Rozi-nës - a e ké vjedhun ti nji koker pjeshkë qī kam pasë lanë në raft?

- Un jo... besa moj nanë.
- Si un jo?... Mos më rrëj se une të shof në sy?
- Jo besá moj nanë; ndoshta ti shef at tjetren qī kam marrë djë,...

Siberius

Por sá e madhe kje çudija e mnëra e ti kuer zotnija i urdhnoj:

- E tash perdije pá e thye aspak me dhamë; perkundrazi dije se nuk më del shndosh kndej. Të kota kjene lutët e lotët e Muhos. I mjeri i mluemun prejë djersve të ftofta i a filloj me bā provë. Portugali me gishta ishte shtye deri në nji shej vëndi, e hajni pá tjetër ishte kahë pelsitëte, kuer papritmas u shperthy në nji gaz aq të fortë sá qī me turr i hiku portogali gojet e shkoj e u huell deri në fund t'odës. Zotnija i çuditun i pyeti psehin.e-

- Po qeshi, - i gjegji Muhja - kahë po shof Selimin, shoqin t'ëm qī me mëzi është tue prue nji sherqī sá dy herë kryet e vet.

- A e din tī se prej kah rrjedh fjala "m'u martue?"

- Prej fjalës "e martë" qyshë se kā mbetë nji zakon m'u martue n'e hane qī është nata e së martes

- Prej së martes po, por arsyeja është tjetër: pse martesë, si kūr e martja, bjen rreziqe me védi.

- Kūr të shof tý, më çon mállin e Hilukut.

- Çudë! Prá nuk i gias aspak.

- Jo, por edhe ai më kā dhetë napoljona borxh.

- A po të dham fort dhmalla, Angjelinë?

- Besa mjaft, moj nanë.

- Me kënë e jëmja kishe m'e hjekë.

- Edhë ún, me kënë e jotja.

N'orë të numratores:

Msuesi:- Xëne se ké dhetë lek në xhep, e shoqi i jyt Paloka të lypë kater uhá. Sá kishin me të teprue?

Xâsi:- Dhetë se dhetë.

A mundem me t'u çilë?

- Po si!

- E mirë; kam rá gjallë e ngusht per nji napoljon.

- Mundesh me më besue: s'kam me t'a qitë këshillin kurr e per ket jetë. Xëne se s'kam ndi aspak çka më ké thanë!

Burrë e grue

- ...por tek e mbramja, t'imi është ma i naltë se grueja pse u krijue përpara!

- Këjo s'don me thanë gjë se gjithmonë bāhet nji moster para se me u bā kryevepra...

Fjalë shqyptare e noçe.

"Mica e qeni janë bā per me shkue keq me shoqishojnë. por me kënë se i shef se kanë rá në godi, pshtë vedin sá mā parë,

- Asht kot more zotni veshtë t'u janë teper të gjatë per nji nieri!...

- E t'ut janë teper të shkurtë per nji gomár

Nji kamerjer doron per rrezik langun e mishi mbraptek të njëj zojës, qī me idhnim u çue prej rrriget. Por kamerjeri tue e qetësue i tha: Mos u xejë moj zojë, kemi lang mishi tjetër n'odë të zjarmit.

PAL LUC NISHI

Gjeneral Franco

pinjuell fatosash qi shuhet në dhé të huej

Nder këto dit u këthye në Shkoder plot helm e váj nji nanë e shkretë qi kish shkue në Trento (Italis per me ju gjetun pranë ner të mramet çase nji djalit të vetem, e vetmja uzdajë e jetës së sajë, e qi, e ngrata, as ngushllimin e vorfen s'e pat me mërrijtë me i myllun syt e Tij.

Pranë prëhnit të thëmun të kësaj nanë të mjerueme lotojnë sod në Shkoder nanat shqiptare e vajtojnë atdhetarët shqiptarë humbjen e pinjuellit të nji gjakut fatosash qi, per pamëvarsín shqiptare rrodh rrëkajë, djalë mbas djalit, mbi shkamijt e Malevet t'ora.

PAL LUC NISHI

nip i të madhit DEDË GJON LULI nip edhe i njatij NISH GJELOSH LULI qi rá flije në Traboin në Qafë të Telnogoshit per shlirimin e atdheut nga robnija turkoshake, e biri LUC NISHIT qi, mbas gjurmëvet të të Parve bânî deken ner Sukat e Moksetit në 1920 per konsolidimin e Shqypnis

PAL LUC NISHI

në Shqypnin e librueme po ndiqte shkollët e nalta tuj ju perveshë nji luftës së ré qi atdheu i ynë ká sod nevojë të fitojë: luften e kulturës mbi errësinen.

Nji gjak fisnik nuk kishte si mos të dilte fitues edhe në ket luften e ré. E me të vertetë suksezi i Tij ner shkolla kje i plotë e plot uzdajë të mira ishte ardhmenija e Tij. Por deka e pámëshrirë e këputi fijen e ksajë jetë të çëmueshme e me të vorroj edhe shpnesët qi atdheu kish ngulë në ket pinjuell fatosash.

Perpara këtij vorri të rij do të perulet sod, me kujtim, Shqiptari ber me nderue fatosat qi dhaene jeten per të na dikue pamëvarsín.

Mbi vorr të ketij djali të rij t'i hapim fletët e Historís s'onë e të shofim se sá të madh e ohaen kontributin e vet per liri kombëtare njikta Malsorë të Mbishkodres, e sa e madhe është detyra e shqiptarëvet kundrejtë tyne.

Mbi ket vorr le të mblidhen me kujtim edhe këta burra malesh e, ner fletët e historís së hapne, le të shofin se kush kjene të Parët e tyne e këtu le të betohen me e majtë nalt e të papeçatun karakterin e burrnin e trashigueme, fjeshtë shqiptare.

Nji kurorë mirënjohtje kombëtare per fatosat e Traboinit le të gershetojmë, në ket ras, mbi Vorrin e këtij pinjuelli fatosash e nji lutje të drejtojmë nji herit kah Qiella qi: "Ata shkami lamun me gjakun e Tyne kjo-shin themel'i patrandshem i Shqipnis së lirë".

Shkoder, Nanduer 1936.

Nush TOPALLI

Nji krye të rrumullakët, nji hundë me viza të harmonieshme, nji shikjim të kjartë, me nji fëtyrë kú shifet mirësija e zëmres së tí e vullndetí i fòrt, kështu paraqittet gjeneralissimi i urdive kombtare qi janë tue luftue kundra qeverrís së Madrid-it.

Veshë uniformen qi barin oficjerat në lamën e luftës e me ket uniformë është pá perherë, nji uniformë kaki, e perdorueme, gati e vorfen, në të cillen bjen në sy rrypi mëndashi, shëji i gjeneralavet, e kú vetem nji dekoratë - medaja e Sh' Ferdinandit - difton qellimin e tij të naltë.

*

* *

*

Gjeneral Franco është, si thonë të gjith ndera e ushtrís spanjole, në të cillen ai është kënë gjenerali mâ i rí i brigadës e mâ vonë gjenerali mâ i rí i divizjonit. I kujdesëshem vetem per madhënin e Spajës, gjeneral Franco nuk është perzí kurr në politikë e kjo është kënë shkaku qi Fronti Populluer ká pasë dyshim në të. Mbasi kishte nji prestigj të pamohueshem e të madh n'ushtrí të Marokut, qeverrija e M. Azana-sit mendoí mâ mirë me e ëmnie sundimtarë i ishujve të Canaries.

Vrasa e mikut të tij Calvo Sotelo, shtyni Franco-n në veprim. "Të shkojmë, është e nevojëshme të shkojmë" ká thanë, edhe është nisë per lamë të luftës.

*

Është nji nieri e të cillit të gjith i a njo-fin naltësin e fjeshtësin e karakterit si e dishmon edhe nji shkrimtarë i partis së rrmaktë, Roman Fernandez:

"Puntuer, durues, pá ru dá kurr qellimit qi ká, i çuem nalt veten prej cilëtivë personale të tijat, gjeneral Franco është fort i pakurmë: nuk pin, han pak e nuk ndjek aventurat. Me folë të drejten ká rak "spanjol" në vetvedi, e populariteti nuk është nandje e tij. Donë me thanë se edhe legjonalet e Marokut nuk e kanë fort në zëmer. Por ká nji prestigj të madh: është me të vertetë nji kryetarë ushtrie".

(Prej fletoreve franceze)

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Këshilli i mjekut

Per nanat e reja

Problemi i vitamineve.-Vitaminat janë elementa jetësorë që gjenden ndër gjellë t'ona e që janë të domosdoshme për ushqim të mirë t'organizmit t'onë i cili prej mungeset të tyre kishte për të pasë shumë dam: kështu përdorimi i vijueshem i tamlit "të vluem" e "të sterilixuem" mund t'i shkaktojë bebes smundjen e skorbutit fëmijë. Prë, hë prej shiut e bje në brezhen: mos me e vluë është keq, pse tamli i pavluem ká mikrob; me e vluë është edhe më keq pse mbarojnë vitaminat e mungesës e tyre mûnd të shkaktojë smundje; si me i a bā? Kollaj fort: o kē për t'i dhanë për ditë bebes s'atë ndermjet dy të pimevet të tamlit të vluem a të sterilixuem, një lugë kafjet me lang portogalit ase limonit, mbasi langu i tyre ká shumë fort vitamina; ose në vend që me e vluë tamlin, kē me e xē jo drejt për drejt por neper ujë (bain - marie) deri sá të vlojë uji për rreth tamlit; në ket kohë tamli i bibëronit ká për të pasë 92 gradë; e mbasi mjaftojnë 84 gradë për me mbytë nikrobët e damëshem, pá mbytë vitaminat, kështu kē zgjidhë çashtjen e i a kē mrrijtë qellimit.

Sasiya e tamlit.- Se sá tamel me i dhanë në ditë bebes s'atë kē me kënë fort në mëndim: sasiya ndryshon mbas moshes së tij. Doktor Variot pershkruen ket sasi: në të paren javë: 30 gram për hae, - në të 2en javë: 45 gram, - në të 3en javë: 60 gram, - në të 4en javë: 75 gram. (nder këto 4 javë, i shtohet tamlit një të tretë ujë dy të tretave të tamlit, e pak sheqer).- Të vijojmë: në të 6en javë, 90 gr.- në të 9en javë, 150 gr.- në të 3in muej, 120 gr.- në të 4in muej 155 gr. (Nder këto tre muej me i shtue një të katert ujë tri të katertavet të tamelit).- E mbas kësajë na mbërrijmë në tamel pá ujë: në të 5in muej, 160 gr. për hae, në të 6in, 170 gr.- në të 7in muej, 180 gr., - në të 8in muej, 190 gr. Prej të 9in deri në të 12in muej: prej 200 deri 220 gr. Tabelat e doktoravet tjerë përgjithësisht nuk ndryshojnë fort prej tabelës që dëftueme të dëkt. Variot.

Cucel (bibëron i rrëjshem)

Çka me thanë për cucel, o për atë bibëron të rrëjshem që i lëhet fëmijë në gojë sá mos të kjajë? Mā mirë mos me e msue me të, pse dam veç i bān. Na thotë doktoresha Hondré se "një fëmijë që të hajë rregullisht nuk ká nevojë të rrëhet me cucel në gojë, pse cucëla, sidomos në stinë të verës, tue rá në tokë, tue u perkitë me duer, tue shkue mizat mbë të, është perherë e perlyeme me mikrob pak a shumë të damëshem. Nuk vijnë veçse me prue smundje të randa e është shumë herë shkaku mā i parë i djarrës së fëmijëvet.

DOKTORI I SHPIS

Msime shpijake

Dorca

Si lahen.- Dorcat e pamukta lahen mirë me kujdes një disa herë, sá janë tue u tēr, krejt me ujë e sapun të bardhë, me i shperlá për së gjatit.

Ato mëndashi, të bardha ose krem, mûnd të lahen n'ujë të çajës perzi me pak kremor tartar. Vëhen me u tērë në hije tue i shtrë nder shkopij. (Me kënë shkopij dorcash postafat, mā mirë).

Ato lkure mûnd të qiten në një solucjon jo të fort sode me pak sapun të grím, mandej ferkohen me shpüzë deri sá të pastroher. Lahen prap me ujë e me sapun. (Uji vetun i forcon). Shtrydhen të pshtjellun në një pecë e vëhen me të shpejtë me u tērë.

Të leshta

Qe mëndyra mā e mirë për me i lá të leshtat (fanela e tjera):

1.-Për me pritë të himit e tyre, me perdorue ujë të xët fort e jo, si mëndohet përgjithësisht, të vokët. 2.- Me perdorue sapun me pak sodë e potasë. Mos me perdorue sodë.

3.- Me shkrië perpara sapunin n'ujë. Jo mā teper se 100 gr për 6 liter ujë.

4.- Me e hjekë krejt sapunin tue e shperlá shumë herë me ujë të vluem.

5.- Me i shtrydhë kalétas; mos me i ferkue as mos me i shtrydhë tue i bā gyp, pse në ket mëndyrë çarten të leshtat.

Me kënë se janë të tesha të leshta teper të ndyeta, puna e siperme nuk mjafton. Duhet perpara me i shti n'ujë të xët aq sá me mujtë me shti doren mrëndë e me i lanë për një 6 orë. Mandej me i shperlá me ujë që të kën 25 gr. sapun e 25 gr. amonjakë në 10 liter ujë; edhe këtë të vokët si sipri. Sëdet e leshta të punueme me dorë, si shallat, qiten një herë n'ujë të vokët. Posaçë vlohët uji me sapun të bardhë (të jët ky me pak sodë e potasë) e rrahët fort për me bā një shkumë të mirë. Mandej shtihet mrëndë shalli. Shtrydhët pá e ferkue, deri sá t'i hije të ndyett mandej prap shperlahët n'ujë të vokët të kulluët, por gjithnji pá e ferkue pse ndryshoj hijn), deri sá t'i hijet krejt sapuni.

Si të kryhet ky veprim i parë me marrë një liter ujë të kulluët të vokët e gati të xët e me shkrië të dy lugë haejet gomë arabike blunum; perziehet mirë e qitet shalli mrëndë tue e stëllë e tue e shtrëgue me duer në mëndyrë që t'i hapet gjithkahë shallit ai ujë me gomë. Mandej shtrydhët kaletas tue e bā gyp, një herë me duer e mandej të pshtjellun në një pecë të dliët: në fund shtrihët mbi një tryerë të dliët.

Në hije të Rozafatit

Turista jugosllav në Shkoder.

"Shoqnija e motrave serbe" e Podgoricës, e cilla është e formueme prej familjeve më të mira të atij qyteti, me 24 të mojt kaluem organixoi një shtet per në qytetin t'onë, në të cillen rasë kishin në program edhe çfaqjen e një pjesës gaztore teatrore. Grupi i turistave potgoricaj, kund 90 vetë, i përbamë në shumicën më të madhe prej zojave e zojushave dhe i drejtuar prej kryetares së shoqsis Zojës Vukotiq, të shtunden kah ora dy masdite mrrijti në Shkoder dhe ra në hotelin "Park" prej kah mandej, një pjesë e tyre, xuni vënd edhe nder hotele tjera.

Pjesa teatrore, qe do t'u çfaqte n'at natë, titullohej "Dhet varza kerkojnë dhet burra e burra së ká." Porsë kjo çfaqje, e cilla përbate piken kryesore të programit të shtetis, me mungesen, per shkak smundje, të një vjolinistit podgorican, per pak sa së kje tue mos pasë vënd, po mos ishte mirsija e pianistes së vjefshme shkoderane Zojushë Ida Melguzhi e cilla, nonsë koha per çfaqje ishte teper e shkurtë, desht me dhanë talentin e vet per plotsimin e programit të tyre. Çfaqja teatrore e cilla përbahej prej një pjesës gaztore, e ndjekun prej kangësh e kçimesh, ku veçanerisht kostumet e bukra terhoqne vrejten e publikut, u bā në salonin e shoqsis jashtëshkollore "Vllaznija" ku rrāni një publik i shumtë. Mas çfaqjes Zojusha Cico Kuslev, tue percjellë me pjano, kndoi solo disā kangë sllave e cilla pak per zā t'ambel pak per....bukuri fitoi pelqimin e duertrokitje prej publikut qe asistote.

Çfaqja maroi me një fjalim qe zot. Dr. Gobuleviq, i ardhun me turista, mbajti në giuhen shqype, ku, posë tjerash, mbasi foli per hospitalitetin shqyptar e falnderoi per marrjen pjesë të asistuesave më një numer të madh, i dha fund bisedës tue brohoritë per Komin Shqyptar, Mbretin e Familjen Mbretnore mas të cilles ndjeku një "Rrnoftë" e duertrokitje e vazhdueme nga ana e publikut.

Mas çfaqjes kje shtrua një "buffet" në Kafën "Park" ku, posë turistave, kjene pranë konsulli e vicekonsulli i Jugosllavis i cilli me një njerzi të dallueshme bāni nderimet e rasës, e shum famile shkoderane. Kangët e kçimet vazhduene, me satisfakcionin e pergjithshem të pjesmarrsave, deri n'orët e para të nadjës. N'e nesre turistat

masi shetitëne, të percjellun prej shkoderanve, vëndet më të randsishme të qytetit, çfaqne knaqsin e plotë të tyre per ket shtet e kah ora 2.30 m. d. muerne rrugen e kthimit.

Një shqyptar filatelist qe na nderon

Informohemi se filatelisti i njoftun shkoderanë, Z. Zef Prëndushi, është nisë per Vaduz (Lichtenstein) i grishun zyrtarisht si Delegat i Shoqsis Nderkombetare Filatelike I. P. H. V. të Berlinit, (me të gjitha shpenzimet e pagueme) prej Qeveris të Princis Lichtenstein, per të marrë pjesë në Kongresin Filatelik qe është mbajtur atje me 24-26 Tetuer, gjithashtu per të bashkëpunue në Museum të Postës t'atij vëndi qe është inaugurue n'at ditë.

Pergzohemi me Z. Prëndushin, i cili me vepren e vet të pā-lodhun e plot meritime në lāmen e filatelis kombetare, i ká sjellë shum sherbime Atēdheut, tue pērfaqshue Shqypnin në qarqet ndarkombetare filatelike, e tue e bā me xānë një vënd të ndershem krahas me atë të vēndeve tjera.

Qe një shqyptar qe pērnjimēnd e nderon Shqypnin në vënd të huej.

* * *

Martesë - Me 12 Tetuer k.vj. vuni kunorë Zot. Tonin Jubani, drejtuesi i Agjencis së Bankës Kombtare së Pazarit në Shkoder me zojushen Eliza Shuli.

Mikut t'onë Zot. Tonin Jubanit e zojës së tij "Cirka" i paraqet pergëzimet ma mehta.

* * *

Nekrologji. - Me 18 tetuer k.vj. ndëroi jetë Lazer Prëndushi tregëtar i pērmēndun në Trieshtë i cilli, bashkë me të vllan e vet, Zot. Rrok Prëndushi-n, konsul i Shqypnis n'atë gytet, me vepnim të palodhëshem e të drejtë, kanë krijue një tregëti qe i lēn nder Shqypnis.

"Cirka" ndaj të cillen e pat një sympati të veçantë e kje një nder në të parë pajtimtarë perkrahës, i paraqet familjes ngushilimet më të perzēmerta

Vijon nga: "Mësime shpijake"

Tue e xanë nder skāje me gjylpana e tue e mblue me ndo'i bohçe a peshqirë e lēhet me u tēr. Në ket mēndyrë bāhet si me kēnë i rī.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER (2018)

Korrespondenca e "Cirkës,"

Rreth konkursit të poezisë

Prej fituesave të konkursit, i pari e i treti nuk janë zblure ende. I grishim që të zblohen së më parë, tue u paraqitë me marrë çmimet perkatese, mbasi nuk mundemi më vonue më tepër botimin e poezive që kanë dalë fituese.

Injoranti - Tiranë - Fushaten për pastrimin e gjuhës e perkohëshmjat e jonë e kanë hapë qysh në numrin e parë, e gjithnjë artikuj tjerë mbi at çashtje presin të gatëshëm m'u botue. Po të hëshim më qortue artikullin t'Uej do të na qitë punë së me shkruar një të ri. Më parë do të fillojshim më qirue prej fjalëve të hueja...

Çeka - Subjekt i bukur, por i pashvilluem mirë. Prej copave folkloristike kemi me botue njënen, pse tjetra na kje dergue më parë prej një bashkëpunorit tjetër.

Lupi - Novela po botohet në ket numer.

Gimi - Do t'a botojmë novelën folkloristike, e presim me mirënjoftje shka na prëmtoni.

F. Gj. - Mirditë - Novela e Juej, e fjeshtë por e bukur, do të botohet kurr t'i vijë rasa.

H. B. - Shkoder - Do të botohet së më parë.

Zef Topi - Shkoder - Të kandëshem ata anekdota. Kemi me i botue.

Shkaba - Kemi me botue perkëthimin e poezisë së dytë, në së jemi në dyshim për të parën pse nuk na duket aq terhekëse për lexuesat t'onë.

Surgens - Kemi më botue ndër dy vijime, por jo fort shpejt; e kemi plot dossier-in e poezisë.

D. A. S. - Bogë - Kemi më botue tingllimin në rasën që po vjen, e tjerat pak më vonë. Ju falemi nderës si për këto si për tjerat që na prëmtoni.

Sirena - Botueme tingllimin, e novela aq e bukur "Mërija e Lleshi," na mbet për numer tjetër.

D. L. S. - Miraitë - Ju falemi nderës, kemi me i botue rradhë mbas rradhet. Presim edhe ato tjerat kurr të mundeni me na i dergue.

P. K. - Shkoder - Tepër të fjeshta.

V. Ç. - Shkoder -

Njikështu pra në na vjen puna

Me gjetë gadi gjithshka dona

Por e gjatë kanë qillue hunda

E shpesh bëmë pallë me mend t'ona.

Qitme strofën e mramë të poezisë s'Uej, së kështu hëm ju knaqeni tue e pë të botueme, hëm na s'kemi nevojë t'U apim tjetër pergjegje.

M. L. - Tiranë - Prej ngushtice të vëndit mbet për numer tjetër.

Z. L. - Lesh - Kängen popullorë që na çuet kemi më botue. Shpresojmë prej Jush se keni me na mbledhë edhe tjetra.

D. P. S. - Mirditë - Ju kemi dergue "Cirkën," - Shpresojmë se kanë m'u ndeshë me ndo'i cirkë mereqep të pëndës s'Uej të vlershme.

Nr. 1091 Po Ju pergjegjim tue bënë një perjashtim, pse letrat anonime nuk merren para syshë. Çka na tregoni nuk ndrron kurr gjatë në substan-cën e punës. Na nuk kemi me detyrë me dijtë as nuk mundemi se si e tek e kah na kanë ardhë poezinat e dergueme për konkurs; dijmë vetun se ata që i kanë dergue, doemos i kanë njof-të edhe i kanë pranue konditat e tija të cillat janë këndë të kjarta mjaft. Dijmë edhe se na do t'i rrijnë detyrimeve të marruna kundrejtë publikut një nder të cillat është botimi i poezive fituese. Në kjofët se në ket mes a ndo'i sënd kundra dishirit t'uej, fajin s'e kemi na.

Konkurse me çmim

ZGIDHJA E KONKURSIT Nr. 5

Më mirë dekë nën dhe m'u kjá
Se me marrë gjallë mbi dhe,
Për dhe t'vet kush dekë kanë rá
Aj s'kë dekun por kanë lé.

Derguene zgjidhjen e drejtë:

Rifat Rusi, L. SH., Agostin Lufi, Angjelin Darragjati, Eleuter Nonaj, Zef Çoba, Tomë Gj. Pici, Sander Kllanxhja, Satri Pripishti, Nush Gurakuqi, Ndoc Hilgeza, Çesk Kabashi, Marjo Skanjeti, Beqir Dibra, Kol Kurti, Palok Kurti, prej Shkodrës, e Mark M. Voci prej Tiranës. Çmimi i rá Z. Ndoc Hilgegës, të cillin e lusim të na njoftojë dëitimin e vet, që t'i dergojmë të perkohëshmen në pajtim për një vjetë, gjithashtu edhe librin "Pinoku..."

Prej ngushtice të vëndit, botimi i konkursit të ri mbet për numer tjetër.

L A J M

Agjencija e Lundrimit „Jadranska“ Durrës ka nderin me njoftue të gjithë klientelen e vet edhe publikun se orari i deritashem i ardhjeve-ikjeve t'avulloreve nder limanet Durrës, Vlonë, Sarandë etj. tue fillue me 15 Tetuer 1936 zëvendsohet me orarin e ri si tregohet në pasqyren ktu poshtë:

Susak - Trieshtë - Piré

Linja Nr. 58

Mbritja nga Jugoslavia	Nisje per Greqi	Limant	Këthimi nga Greqija	Nisja per Jugoslavi
Hane 6.-	Hane 10.-	Durrës	Shtunde 6.30	Shtunde 8.-
Hane 16.-	Hane 19.-	Vlonë	Prende 23.-	Shtunde 0.30
Marte 1.-	Marte 4.-	Sarandë	Prende 16.30	Prende 17.30

Si perherë, ashtu edhe kndej e mrapa Shoqnia u siguron klientave të vet çmime të pakonkurueshme per udhtime e transporte mallnash tue ruejtë rregullen e zakonshme me dishiplinë edhe sherbim të kujdesëshem. Me linjen e udhtimit deri në Piré. Shoqnia bân transporte malnash qi vinë nga çdo anë edhe të destinueme per Shqipni.

Krye-Agjencia e Shoqnis s'Avulloreve të Lundrimit "Jadranska" Durrës (Shqipni)

Mrrijten leshna
me ngyre e lloje gjithfarësh fantazië

Çmime t'arsyeshme
te

Mikel Musani

Shkoder

Pulla Shqypënjët

ashtu edhe

Pare të vjetëra

blej prej të gjitha llojeve

ZEF PRENDUSHI

Shkoder

A do të ju frigsojnë rrezet
e zbëta në prenim të vjeshtës?

Dimni do të ju lânë në kujtim
bukurit e veta karakteristike
të kjarta, të gjalla e terhekse
në kje se zgiedhni materjalin
mâ besnikisht pasqyron sinen
e borës.

LOMBERG asht filmi qi plotson
dishiret e dashurve të natyrës
dimnore, e qi gjindet në shitje
nder dyqane të para të gjitha qi
teteve të shqipnis.

Perfaqses i pergjithshem per Shqipni

Det Jakova SHKODER

Prosa: Gjon Ujka

Drejtuer pergjegjës: Cuk Simoni

Shtypshkruja: e "Cirkës,"

Drejtimi: "Cirka," - Shkoder